

## עפ"ת 52306/12/13 - השאם שהואן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים  
25.3.14

עפ"ת 52306-12-13 שהואן נ' מדינת ישראל

|        |  |
|--------|--|
| בפני   | כב' השופט כמאל סעב                           |
| המערער | השאם שהואן                                   |
| נגד    |  |
| המשיבה | מדינת ישראל - ע"י פרקליטות מחוז חיפה (פלילי) |

בשם המערער: עו"ד הגב' ציונה אליה

בשם המשיבה: עו"ד רמי סלאמה

### פסק דין

#### הערעור:

לפניי ערעור על פסק הדין של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה, (להלן: "**בית משפט לתעבורה**"), אשר ניתן ביום 14/11/13 על ידי כב' השופט שלמה בנז'ו בתיק ת"ד 2598-01-13.

הערעור מופנה כנגד הכרעת הדין ולחילופין, כנגד חומרת הדין.

#### העבירות והעובדות:

נגד המערער הוגש כתב אישום בבית משפט לתעבורה בגין העבירות של אי מתן זכות קדימה לרכב בפניה שמאלה - עבירה לפי תקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן: "**התקנות**"), התנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה של ממש לגוף - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות ועבירה של נהיגה רשלנית - לפי סעיף 62(2)(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 .

בעובדות כתב האישום נטען כי המערער נהג ביום 1/8/12 במונית, נסע ברח' שטרית שבקרית חיים והגיע לצומת עם רח' הגדוד העברי. באותה עת ובאותו מקום, נכנס לצומת רוכב אופנוע, (להלן - "**המתלונן**"), שנסע בכיוון הנגדי לנסיעת המערער.

המערער נהג ברשלנות ולא נתן זכות קדימה לאופנוע שבא מרח' הגדוד העברי, חסם את דרכו וכלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה, נחבל רוכב האופנוע בגופו ואובחן אצלו פצע רוחבי עם שוליים מעט מרוטשים שנתפרו, כמו כן נגרם נזק לכלי הרכב.

המערער כפר בעובדות כתב האישום ובית המשפט שמע את ראיות הצדדים והרשיע את המערער בעבירות שיוחסו לו כמפורט בהכרעת דינו. לאחר מכן, שמע את הטיעונים לעונש והטיל עליו את העונשים הבאים:

1,500 ₪ קנס, שלושה חודשי פסילה בפועל, שלושה חודשי פסילה על תנאי לשלוש שנים.

במהלך הדיונים בבית משפט לתעבורה נעזר המערער בנציג חברת הביטוח.

לאחר שהמערער הורשע ודינו נגזר, פנה לבאת כוחו דהיום, אשר הגישה לבית משפט לתעבורה בקשה שכותרתה הייתה: "**בקשה בהולה לביטול פסק דין ולעיכוב ביצוע**".

ביום 15/12/13 דחה בית משפט לתעבורה את הבקשה, תוך שהוא מפנה תשומת לב המערער לזכותו להגיש ערעור ומכאן הערעור שבפניי.

#### **טיעוני הצדדים:**

ב"כ המערער הגישה תחילה הודעה שכותרתה "**כתב ערעור**". בהודעה זו ביקשה "**לקבל את הערעור ולעכב את ביצוע פסק הדין**" - (ראו סע' 18 להודעה).

בדיון שהתקיים ביום 29/1/14 אפשרתי למערער להגיש הודעה מתוקנת, משום שעלה מטיעונו כי הערעור מופנה גם כנגד הכרעת הדין.

כמו כן אפשרתי למערער לצרף את המוצגים הרלוונטיים.

המערער טוען כי התוצאה אליה הגיע בית משפט לתעבורה בהכרעת דינו, הינה תולדה של הצגת עובדות חסרות ומטעות והנחות לא נכונות, מבלי שאיש יעמת את המוצגים עם עובדות והנחות אלה.

המערער טוען כי אין להסתמך על שחזור התאונה מיום 17/9/12, שחזור שנעשה כחודש וחצי לאחר קרות התאונה.

בשחזור השתתף המערער עם רכבו בלבד ללא הקטנוע שהיה מעורב בתאונה.

קביעת הבוחן ביחס לאופן אירוע התאונה ומקום האימפקט בין שני כלי הרכב היה שרירותי ולא תאם את העובדות אותן הציג המערער בזירת השחזור.

באת כוח המערער טענה כי קביעת בית משפט לתעבורה שהקטנוע ביקש לפנות לרחוב הגדוד העברי ואז נפגע עם חזית צד שמאל של המונית, עומדת בסתירה לדבריו במשטרה שם אמר כי הגיע לצומת ונסע ישר.

המערער דבק בגרסתו אותה מסר במשטרה וטען כי הוא עצר את המונית לפני שהחל בפנייה שמאלה בצמוד לקו הלבן וכי הוא נאלץ להתקדם למרכז הצומת תוך סטייה שמאלה כדי לאפשר לרכבים שהיו אחריו לחלוף על פניו.

המערער טען עוד כי המשיבה ביקשה למצוא בגרסה זו שלל רב ופירשה את התקדמותו המבוקרת של המערער כסטייה שמאלה עם גוף הרכב. בית משפט לתעבורה גם הלך בדרך זו, ובכך הוא טעה.

המערער טען כי הגנתו נפגעה עקב הייצוג על ידי נציג חברת הביטוח, קרי, טען לכשל בייצוג, לכן ביקש לקבל את הערעור ולהחזיר את הדין לבית משפט לתעבורה.

לחילופין נטען כי במידה והערעור על ההרשעה לא יתקבל, מתבקש בית המשפט להקל בדינו של המערער.

ב"כ המשיבה ביקש לדחות את הערעור.

הכרעת הדין ניתנה לאחר שמיעת ראיות.

לגישת המשיבה, אין לקבל את הטענה לכשל בייצוג כי הרי בעניינו של המערער לא קיימת חובת ייצוג. הכרעת הדין מנומקת ומפורטת ואין מקום להתערב בה. לכן ביקש לדחות הערעור בהקשר להכרעת הדין.

עוד טען ב"כ המשיבה כי העונש אינו חורג מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים. מה גם, שהוטל על המערער עונש המינימום הקבוע בחוק.

## **דין והכרעה:**

לאחר שעיינתי בהכרעת הדין, בגזר הדין, בראיות שהוגשו לבית משפט לתעבורה, בעדויות שהובאו שם, בבקשת

המערער בבית משפט לתעבורה, בהודעת הערעור, נספחיה ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים, אני מחליט לדחות את הערעור.

המערער הורשע לאחר שבית משפט לתעבורה שמע את ראיות הצדדים, בחן את הראיות וכתב הכרעת דין מפורטת ומנומקת, תוך התייחסות לעדויות ולטענות שהעלה המערער.

בית משפט לתעבורה קבע בהכרעת דינו כי התרשם מעדות המערער כ :-

**"עדות מגמתית שאין בה אמת, וכל תכליתה להתחמק מהאחריות תוך שהנאשם מנסה להתאים גרסה הנוחה לו. ניכרו סתירות בולטות בגרסאות שמסר הנאשם. התרשמתי מעדות פתלתלה על דוכן העדים, ניכרו בנאשם חוסר אותות אמת בעת שמסר את עדותו, וכאשר עומת את (כך במקור) סתירות בולטות, התחמק הנאשם וטען שאינו זוכר, בחלק אחר של חקירתו הנגדית, ביקש להטיל את האשמה ביחס לגרסה שנרשמה מפיו - פעם על הבוחן ש"ביים" אותו ואמר לו היכן לעמוד, ופעם אחרת על החוקר שגבה את עדותו במשטרה, כאמור, לא נתתי אמון בגרסת הנאשם".**

בית משפט לתעבורה קבע בהכרעת דינו כי גם גרסת הנאשם שנכנס לתוך הנתיב הנגדי, הנתיב בו נסע הקטנוע בתנועה ממול הנאשם, מחזקת את גרסתו של רוכב הקטנוע לפיה המערער חסם את נתיב נסיעתו והיווה הגורם הבלעדי לקרות התאונה.

מקריאת הכרעת הדין עולה כי בית משפט לתעבורה ביסס את הכרעתו על יסוד האמון שנתן בעדי המשיבה, תוך דחיית עדות המערער.

כאמור בעניין זה - התערבות בממצאים שבעובדה, ככלל ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב, אלא במקרים יוצאי דופן שבהם נפלה טעות של ממש בקביעות או במסקנות הערכאה הדיונית - ראו ע"פ 10586/05 **ערן נגד מ"י** (ניתן ביום 5.1.09), ע"פ 4286/08 **אלהואשלה נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 14.1.09), רע"פ 1978/09 **בני גלבוש נגד מדינת ישראל** (ניתנה ביום 23.3.09), רע"פ 735/11 **שי מזור נגד מדינת ישראל** (ניתנה ביום 26.1.11) ורע"פ 6867/11 **בהיל ג' בארין נגד מדינת ישראל** (ניתנה ביום 27.9.11), ע"פ 2485/00 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה (2) עמ' 918, ע"פ 5385/05 **בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל**, (נתן ביום 18.5.06) וע"פ 2103/07 **אביהו הורוביץ נגד מדינת ישראל**, (ניתן ביום 31.8.08).

קביעות בית משפט לתעבורה מבוססות על עדויות המשיבה ולטעמי, אין כל מקום להתערב בקביעות אלו. אינני סבור כי יש ממש בטענת המערער ביחס לכשל בייצוג, כי הרי המערער היה יכול להופיע לבדו ולייצג עצמו, מבלי להיעזר בנציג חברת הביטוח. העובדה שהמערער נעזר בנציג חברת הביטוח ולא פנה לייצוג על ידי עורך דין, היא בחירתו מרצון חופשי וכידוע כבודו של אדם, רצונו, כך שבנסיבות אלו, אין למערער להלין אלא על עצמו.

טענת כשל בייצוג אמורה להיות מבוססת במידה גבוה ותוך הצבעה על אפשרות שתוצאת ההליך המשפטי הייתה יכולה להיות שונה מזו שנתקבלה, לו היה ייצוג הולם ומקצועי.

קבלת טענת כשל בייצוג בכל מקרה עלולה להביא לביטול הליכים קודמים ויצרת נטל כבד על מערכת אכיפת החוק.

מה גם, שקבלת טענה זו בכל הליך בו הנאשם ייצג את עצמו או נעזר במי שאינו מוסמך להופיע בבימ"ש, עלולה ליצור פתח לביטול הכרעות דין שלא בדרך המקובלת, ולהביא להתמשכות ההליכים מעבר לזמן הסביר - לעניין הטענות לכשל בייצוג ראו ע"פ 4883/11 **נתן מרקוביץ נגד מדינת ישראל**, (ניתן ביום 21.3.13), שם נאמר:

**"בית משפט זה כבר קבע כי הטוען לכשל בייצוג בערכאה הדיונית נדרש להביא לפני ערכאת הערעור את התייחסותו של הפרקליט בהליך הקודם לטענה זו (ראו למשל: ע"פ 6106/09 מטר נ' מדינת ישראל (6.9.2012), בפסקה 27; עניין בגימוב, בפסקה 28)."** - ראו גם כן, רע"פ 5989/13 **ניסים ביטון נגד מדינת ישראל**, (ניתנה ביום 4.3.14) ורע"פ 337/14 **חמזה פוקרא נגד מדינת ישראל**, (ניתנה ביום 16.3.14).

מעבר לנדרש, אציין כי, לא התרשמתי שהיה כשל בייצוג, העדים נחקרו בהרחבה. המערער יחד עם נציג חברת הביטוח ניהלו את חקירת העדים במידה סבירה והולמת ואף בטיעונים בפניי לא שמעתי מפי באת כוח המערער טענה שך ממש ובין היתר לא נטען כי היה בכוונת המערער לשאול את העדים שאלות נוספות שלא נשאלו ושחשיבותן לשינוי תוצאת ההליך רבה ומשמעותית.

לכן, לא ניתן לומר כי המערער הראה קיומה של עילה המצדיקה החזרת ההליך לבימ"שלתעבורה, כך שדין עתירתו זו, להידחות.

מכל האמור לעיל, אני דוחה את הערעור על הכרעת הדין.

זאת ועוד, דין הערעור על גזר הדין להידחות, גם כן.

העונש שהוטל על המערער הינו העונש הקבוע בחוק כעונש מינימאלי, כך שלא ניתן לומר שעונש מינימאלי שנקבע על ידי המחוקק הוא עונש החורג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת -

לעניין ההתערבות המצומצמת בעונש שנקבע על ידי הערכאה הדיונית - ראו עפ 3163/13 **מדינת ישראל נגד ניסים פינס**, (ניתן ביום 19/03/14), ע"פ 3091/08 **טרייגר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 29/1/09), ע"פ 6681/09 **אלחטיב נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 13.1.10), ע"פ 8704/08 **הייב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 23.4.09), עפ"ת (חי') 23021-07-09 **מדינת ישראל נ' חאדר אסוואד** (ניתן ביום 24.11.09), ע"פ 7563/08 **אבו סביח נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 4/3/09), ע"פ 5236/05 **עמאשה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 4/3/09) וע"פ 9097/05 **מדינת ישראל נ'**

**ורשילובסקי** (ניתן ביום 3/7/06). ע"פ 4594/11 **עלא עדס נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 29.1.13) וע"פ 8589/12 **חאלד ביאטרה נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 28.1.13).

אשר על כן, אני דוחה את הערעור על שני חלקיו.

היה וניתן צו עיכוב ביצוע העונש, בטל בזה הצו ועל המערער לקיים את גזר הדין של בית משפט לתעבורה, כאשר מניין הזמן יהיה מיום מתן פסק דין זה.

על המערער להפקיד את רישונו לאלתר בהתאם לחובה הקבועה בחוק.

**המזכירות תשלח לצדדים עותק פסק דין זה בדואר רשום עם אישור מסירה.**

ניתן היום, כ"ג אדר ב תשע"ד, 25 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.